

PREFAȚĂ

Poate mai mult ca în alte sectoare de activitate privind natura, silvicultorul este obligat să privească în viitor, pe care însă nu-l poate cunoaște ci doar intui, din cauza vieții sale prea scurte. De mare ajutor în această privință îi sunt cunoștințele deja dobândite, sau măcar bunul simț de a fi în consens cu legile cele mai generale ale naturii, ceea ce înseamnă că a cunoaște trecutul reprezintă o modalitate de a prevedea viitorul. Iată de ce experimentele complexe, cu multe specii și în diverse combinații, care au trăit mult, deci au la bază un trecut istoric, sau altfel spus "au trecut proba timpului" sunt foarte necesare și chiar obligatorii pentru o silvicultură care se vrea ecologică și își propune să facă față provocărilor unui viitor nesigur, în contextul actualelor schimbări climatice.

Credem, avem convingerea că, experimentul de mari proporții înființat în urmă cu 64-65 de ani la Stațiunea Experimentală ICAS Bărăgan, din inițiativa și sub îndrumarea directă a regretatului dr. ing. Ioan Zeno Lupe, corespunde în mare parte acestui scop: durată mare de ființare; asortiment bogat de specii (aproape 2/3 din inventarul dendrofloristic al țării); serie lungă de variante (după caracteristicile ecologice ale speciilor și microrelief); structuri cenotice diferite (în masiv compact, pe suprafețe de mărimi variabile, de la 0,25 până la 1,0 ha și sub formă de perdele).

Dar, caracteristica cea mai importantă, care dublează valoarea acestui experiment este că se găsește în condiții tipice de stepă, spre deosebire de alte asemenea experimente de la noi din țară (de dimensiuni mai mici), care se găsesc în silvostepă. De amintit în această privință sunt două, ambele încă necunoscute din lipsă de publicații: a) pădurea Rebegi (în fostul ocol silvic Giurguța, jud. Dolj, 15 km SV de Segarcea), autor N. Constantinescu și b) zona deluroasă, piemontană din nordul Dobrogei (ocoalele silvice Măcin, Niculițel, Tulcea, Cerna, Babadag), autor N. Drăguț.

Rezultatele din această lucrare reprezintă o primă evaluare de mari proporții, după 40 de ani de existență.

S-a urmărit în principal modul de comportare a speciilor forestiere în condiții nefavorabile de mediu pentru arbori (stepă), precum și măsura în care acestea au modelat mediul de adopție potrivit cerințelor proprii de viață. Procesul este complex și, până la un punct se aseamănă cu cel de ocupare (sau de populare) a terenurilor nude, în cazul de față putându-se vorbi de o "silvanizare".

Așa se explică de ce, pentru evaluarea rezultatelor și a răspunde până unde s-a ajuns cu silvanizarea, a fost necesară cooptarea unui mare număr de specia-

liști, proveniți de la mai multe institute de cercetare și învățământ.

Poate că ar fi fost normal ca în situația în care lucrarea a devenit publică (2011), datorită existenței în prezent a unei editurii ICAS proprii, să se beneficieze de o altă evaluare, a doua în ordine temporală. Nu s-a putut realiza așa ceva și, din păcate, trebuie să spunem că în prezent ar fi și foarte greu de realizat, din cauze financiar-organizatorice, aceleași ca și în trecut, pe care nu este cazul să le amintim. Lăsăm pe seama celor care ne vor urma să ducă la capăt acest deziderat.

Suntem convinși că astfel ne-am făcut datoria, oferind publicului în general, corpului silvic în special, această primă sinteză asupra unui experiment unic în felul lui. Ea poate fi luată drept model și pentru alte asemenea publicații și poate constitui un bun început pentru edificarea unei silviculturi a zonelor uscate.

dr. ing. Adrian-Iovu Biriș